

ת"פ 499/03/15 - מדינת ישראל נגד מ' ב' (עציר) - בליווי שב"ס

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 499-03-15 מדינת ישראל נ' ב' (עציר)

בפני כבוד השופט, סגן נשיאה ג'ורג' קרא
מדינת ישראל
בעניין:

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד מיה בש מיכאלי
נגד

הנאשם מ' ב' (עציר) - בליווי שב"ס
ע"י ב"כ עו"ד עודד מורנו

גזר - דין

1. הנאשם הורשע לפי הודייתו במסגרת הסדר טיעון בעבירות של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות (עבירה לפי סעיפים 333 ו-335(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977; להלן "החוק") והפרת הוראה חוקית (עבירה לפי סעיף 287(א) לחוק).

2. לפי עובדות האישום הראשון ביום 10.2.15 בשעות הערב, הבחין אחיו של הנאשם (להלן: "המתלונן" או "האח") כי הנאשם מעשן סמים בבית. האח גער בנאשם ודרש ממנו לצאת לעשן בחוץ. הנאשם ביקש מהמתלונן שלא יתערב ובתגובה סטר המתלונן לנאשם פעמיים וביקש ממנו לצאת מהבית.

הנאשם, שכעס על אחיו, ניגש למטבח נטל סכין, הסתיר אותה במכנסיו ויצא מהבית לכיוון החניה שבכניסה לבניין. המתלונן ואח נוסף יצאו בעקבותיו כדי לקחת ממנו את הסכין.

בחניית הבניין התפתחה קטטה בין הנאשם לבין המתלונן במהלכה קילל ודחפו האחד את השני והמתלונן אף דחף את הנאשם פעמיים, הפילו על הקרקע וזרק עליו כיסא. כל אותה העת ניסה אח נוסף להפריד ביניהם.

בסמוך לכך הוציא הנאשם את הסכין ממכנסיו, הפנה אותה לגופו של המתלונן בשתי הזדמנויות שונות ואמר לו "בוא יא מניאק". משהשיב המתלונן לנאשם "בוא", דקר אותו האחרון בבית החזה העליון. הדקירה חדרה לחדר הימני בלבו של האח וגרמה לחור בקיר החדר הימני.

המתלונן פונה לבית החולים, נותח בדחיפות ואושפז במשך מספר ימים.

האישום השני מתאר כיצד הפר הנאשם את הוראת בית המשפט שציווה על הרחקתו למרחק של לא פחות מ-100 מ' מכל מקום בו שוהה המתלונן למשך 30 ימים, ועל האיסור שלא ליצור קשר עם המעורבים בפרשה. הצו ניתן ביום 17.2.15 אולם, למחרת היום ומיד לאחר שחרורו הגיע הנאשם לבית החולים שבו היה מאושפז המתלונן.

3. הסדר הטיעון בין הצדדים, שהושג בהליך גישור בבית המשפט, אינו כולל כל הסכמה עונשית.

4. מכוח החובה שבחוק, הוגש תסקיר שירות מבחן בעניינו של הנאשם. התסקיר אינו כולל המלצה שיקומית בעניינו של הנאשם, אלא הומלץ על שילובו בטיפול מתאים במהלך המאסר.

מהתסקיר עולה כי הנאשם גדל בתנאים קשים, נשר ממסגרת לימודית בגיל צעיר, חבר לחברה שולית, החל להשתמש בסמים ובגיל 16 נדון לשישה חודשי מאסר בפועל בגין עבירות אלימות.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם לוקח אחריות חלקית בלבד על התנהגותו באירוע, כשלטענתו הסכין שבה השתמש היתה על השולחן בחצר הבית וכי הוא מפחית מחומרת מצבו של אחיו ומתקשה לגלות אמפתיה כלפיו. עוד צוין כי הנאשם מתקשה לערוך בדיקה מעמיקה ובחינה ביקורתית של התנהגותו העבריינית.

גורמי הסיכון שנמנו הם: היותו מכור לסמים, דפוסי התנהגות אימפולסיביים ותוקפניים, תפקודו הלקוי לאורך השנים, קשיי הסתגלות למסגרות משפחתיות, לימודיות ותעסוקתיות, היעדר יכולת להיענות לסמכות, מרדנות, סף תסכול נמוך והתנהגות אלימה, קושי לגלות אמפתיה כלפי אחיו שבו פגע והפחתה מחומרת תוצאות התנהגותו.

גורמי הסיכון הם גילו הצעיר, ביטויי החרטה ונכונותו להשתלב בטיפול.

על רקע כל אלה העריך שירות המבחן כי קיימת רמת סיכון גבוהה להישנות התנהגות אלימה, שחומרתה צפויה להיות קשה.

ראיות לעונש

5. גיליון הרישום הפלילי של הנאשם ממנו עולה, כי לחובתו הרשעה מבית המשפט לנוער בעבירות של אלימות ורכוש וכן בעבירה של הפרת הוראה חוקית משנת 2012 בגין נדון לשישה חודשי מאסר בפועל ושמונה חודשי מאסר על תנאי וחתימה על התחייבות בסך 4,000 ₪, להימנע מעבירות אלו במשך שלוש שנים.

בנוסף, הוגש לבית המשפט כתב האישום וכתב האישום שצורף אליו, הכרעת הדין וגזר הדין בת"פ (שלום נוער ת"א) 53894-02-12 (ניתן ביום 31.10.12; להלן: "התיק בבית המשפט לנוער") וגיליון ההתחייבות החתום על ידי הנאשם.

6. מטעם הנאשם העיד אחיו, המתלון, שביקש את רחמי בית המשפט לנוכח פטירתו של אבי המשפחה יום קודם לכן ואבלה הכבד של המשפחה. כמו כן הוגש אישור הביטוח הלאומי בגין 10% נכות רפואית שנקבעו למתלון בשל פציעתו.

טיעוני הצדדים

7. ב"כ המאשימה עתרה למתחם עונש הנע בין 4 ל- 8 שנות מאסר ולעונש בחלקו העליון של המתחם יחד עם עונש מותנה, קנס והתחייבות וכן הפעלה במצטבר של עונש המאסר המותנה ומימוש ההתחייבות הכספית. בנימוקיה לעונש עמדה על הערכים המוגנים בעבירה, על השימוש שעשה הנאשם בסכין, על הפוטנציאל לפגיעה חמורה מזו שאירעה, שרק במזל לא הסתיימה בצורה קשה יותר, על ההחרפה בשימוש באלימות מצד הנאשם חרף גילו הצעיר ואשר הופנתה כלפי אחיו, על מדיניות הענישה המחמירה בעבירות מסוג זה, על היעדר נסיבות לחריגה ממתחם העונש ההולם, על התמונה העולה מתסקיר שירות המבחן, על עובדות העבירות הקודמות בהן הורשע, המלמדות כי הנאשם נוקט

באלימות בגין ויכוחים של מה בכך ואף עושה שימוש בנשק קר.

8. ב"כ הנאשם טען למתחם עונש הנע בין שנה וחצי לשנתיים וחצי-שלוש שנות מאסר, לכל היותר ולעונש מאסר באמצע המתחם, שאליו יצורף עונש המאסר המותנה שיופעל בחפיפה מלאה או חלקית. עוד ביקש כי לנוכח מצבו הכלכלי של הנאשם יימנע בית המשפט מהטלת קנס.

לשיטתו, עמדת המאשימה בהקשר זה חורגת באופן ניכר ממדיניות הענישה המקובלת ואף אינה מתאימה לנסיבות המקרה. הסנגור הפנה לשינוי המשמעותי שנערך בכתב האישום המתוקן במסגרת הסדר הטיעון, תוך ייחוס עבירה חמורה פחות (במקור יוחסה לנאשם עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק שנמחקה), לעובדות כתב האישום המתוקן מהן ניתן ללמוד כי הנאשם לא יזם את העימות עם אחיו אלא הותקף על ידי האחרון, שכעס שהוא מעשן סמים בבית, לעבירה שיוחסה לו, להיותו בגיר-צעיר על כל המשתמע מכך, לעברו הכולל תיק אחד, להיעדר תכנון מוקדם, למידת הנזק שנגרם לאחיו כעולה מדו"ח המוסד לביטוח לאומי. בנוסף, הפנה גם לפסק הדין שבו הוטל על הנאשם מאסר על תנאי, ממנו עולה תמונה מפורטת יותר של מצבו לאורך שנות חייו ממה שבא לידי ביטוי בתסקיר שהוגש בעניינו לבית המשפט כאן.

בנוסף התייחס הסנגור לפגיעת העונש במשפחת הנאשם, לפטירתו של אביו, אליו היה קשור כבן זקונים, להודייתו וחרטתו המלאות, ללקיחת האחריות על ידי הנאשם, לבקשת אחיו - המתלונן בתיק - לרחם על הנאשם ולחתונתו הקרובה.

הסנגור גם הפנה לעמדת ועדת דורנר כי החמרה בענישה אינה מועילה ואף מקטינה את סיכויי השיקום.

9. הנאשם, בדברו האחרון לפני גזירת הדין, הביע צער ובושה על מעשיו, ביקש את סליחתו של אחיו. לדבריו, לא התכוון לנהוג כפי שנהג והוא מכיר בטעותו. הנאשם ציין גם את גילו הצעיר וביקש שלא לכלות את ימיו בבית הסוהר אלא להיות עם משפחתו.

דיון

מתחם העונש הראוי

10. שתי העבירות שבהן הורשע הנאשם (חבלה חמורה בנסיבות מחמירות והפרת הוראה חוקית) מהוות אירוע אחד, שכן חרף העובדה כי הפרת צו ההרחקה ואיסור יצירת הקשר עם המתלונן בוצעה כשמונה ימים לאחר אירוע הדקירה, הרי שהנאשם ביצע אותה מיד לאחר שחרורו ממעצר ולמעשה, היא קשורה קשר בל ינתק עם עבירת הדקירה ועם נסיבותיה. לפיכך, ייקבע מתחם עונש הולם לשתי העבירות גם יחד (סעיף 40(ב)(א) לחוק).

11. דין חבלה חמורה כאשר העבריין נושא נשק קר הוא 14 שנות מאסר, ולא בכדי; עונש המאסר המירבי הכבד משקף את מידת החשיבות שבערכים המוגנים בעבירה זו: הגנה על חייו ושלמות גופו של אדם. מידת הפגיעה בערכים אלו במקרה זה, היא משמעותית, שכן הנאשם השתמש בסכין, דקר את המתלונן בליבו וגרם לחור בחדר הלב.

עונש המאסר המירבי בגין עבירה של הפרת הוראה חוקית הוא שנתיים מאסר, על פי החלופה שבה הורשע הנאשם (סעיף 287(א) לחוק) ומטרתה, הבטחת קיום צווי בתי המשפט לשם שמירה על הסדר הציבורי ועל תקינות מהלכי משפט. יודגש, כי לא יוחסה לנאשם עבירה לפי סעיף 287(ב) לחוק שעניינה הגנה על חייו

ובטחונו של אדם אחר, ומכאן שהרחקת הנאשם מאחיו המתלונן נועדה למנוע שיבוש הליכי משפט, להבדיל מהגנה על המתלונן מפני הנאשם. מידת הפגיעה באינטרסים המוגנים לא התבררה מעבר לעצם הפרת הצו על ידי הנאשם ואין לומר כי היא היתה בעלת משקל ממשי.

12. נסיבות ביצוע העבירה כוללות הן נסיבות חומרה (הצטיידות הנאשם בסכין, מידת הנזק הפוטנציאלי) והן נסיבות קולא (האלימות שהפעיל כלפי המתלונן).

כעולה מעובדות כתב האישום המתוקן, העבירה בוצעה ללא תכנון מוקדם, במהלך ויכוח בין הנאשם לבין אחיו בביתם לאחר שהאח גילה כי הנאשם מעשן סמים בתוך הבית ודרש ממנו לעשן מחוץ לבית. הנאשם יצא מן הבית כשהוא חמוש בסכין שלקח מהמטבח ואחיו, המתלונן, ואח נוסף יצאו אחריו.

בחניית הבית הסלים הוויכוח בין השניים לקטטה, שבמהלכה דחף המתלונן את הנאשם, הפילו ארצה והשליך עליו כיסא. בתגובה הוציא הנאשם את הסכין, נופף בה לעבר המתלונן והתגרה בו לבוא. משהשיב המתלונן על כך "בוא", דקר אותו הנאשם.

13. דקירת המתלונן בלבו עלולה היתה להסתיים באסון או בנזק חמור, כשבפועל ולמרבה המזל, נותר המתלונן עם נזק של עשרה אחוזי נכות בלבד.

14. נסיבות הפרת הצו השיפוטי לא פורשו בכתב האישום ולא נטען דבר בעניין זה על ידי הצדדים. בנסיבות המקרה ניתן רק להניח, כי הנאשם פנה לבית החולים בו אושפז אחיו מיד עם שחרורו ממעצר משום שביקש לראות אותו, חרף קיומו של הצו האוסר עליו לעשות כן.

15. מתחמי הענישה שהציגו הצדדים שונים ורחוקים זה מזה. לאחר עיון בפסיקה, הן זו שהגישו הצדדים והן בפסיקה נוספת, איני רואה מקום להיעתר לבקשת המאשימה להעמיד את מתחם העונש הראוי על 4 עד 8 שנות מאסר. מתחם זה חורג מרמת הענישה הנוהגת ולטעמי, אין זה מקרה המתאים להעלאת רף הענישה.

פסקי הדין אליהם הפנתה המאשימה שונים מעניינו של הנאשם ואינם יכולים לשמש כנקודת מוצא לעונשו. כך, בע"פ 9385/10 **אבו צעלוק נ' מדינת ישראל** (27.12.11) נדון המערער שחתך את שותפו לתא המאסר בצווארו ובחזהו באמצעות מכסה של קופסת שימורים, לחמש שנות מאסר וערעורו על חומרת העונש נדחה. בניגוד לנאשם, המערער ניהל את משפטו, לא הודה ולא הביע חרטה על מעשיו, לחובתו עמד עבר פלילי מכביד וכן כנסיבת חומרה נלקחה בחשבון העובדה כי הוא ביצע את העבירה בין כתלי בית הסוהר. בנוסף, עונשו של המערער נגזר בטרם התקבל תיקון 113 לחוק העונשין ושלא על פי המתווה שהציב תיקון זה.

בע"פ 935/14 **אוסטרוביץ נ' מדינת ישראל** (30.11.14) נדחה ערעור על חומרת עונש מאסר של 50 חודשי מאסר בגין עבירה של גרימת חבלה חמורה בנסיבות מחמירות. המערער הורשע על פי הודייתו בכך שדקר את המתלונן בסכין וגרם לו חתכים ביד ובכתף ובהמשך, הוסיף ודקר אותו דקירה עמוקה בשכם.

באותו מקרה בלטה לחומרה העובדה כי המערער הוסיף ודקר את המתלונן, אף לאחר שזה האחרון הפנה את גבו וביקש להימלט מן המקום. בית המשפט העליון אישר מתחם ענישה של 3.5 עד 5 שנות מאסר בקובעו כי חרף קיומם של מתחמי ענישה שונים, הרי שהפסיקה נוטה להחמרת הענישה בעבירה זו.

בת"פ (מחוזי ת"א) 26425-03-15 **מדינת ישראל נ' בן עמי** (26.11.15) נקבע מתחם עונש של 3 עד 5 שנות מאסר בגין עבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, שבה הורשע הנאשם על פי הודאתו, ובגדרו נגזרו על

הנאשם - בגיר ללא עבר פלילי - 42 חודשי מאסר. באותו מקרה הנאשם ריסס את עיני הנאשם בגז מדמיע, הכה אותו, תחילה לבדו ובהמשך ביחד עם אחרים וגרם לו לשברים באף ובלסת שהצריכו מספר ניתוחים, אשפוז ושיקום, והכל על רקע של סכסוך בין בניהם הקטנים של הנאשם ושל המתלונן. מכלול פעולותיו של הנאשם יחד עם אחרים, עולה בחומרתו ובאכזריותו על מעשהו של הנאשם כאן.

16. מתחם הענישה לו עתר הסנגור (שנה וחצי עד שנתיים-שלוש) קרוב יותר לרמת הענישה הנהוגה. וראו לעניין זה ע"פ 7475/14 מהדי נ' מדינת ישראל (25.12.14):

"כנקודת מוצא לדיון יש לשוב ולהדגיש כי העבירה שבה הורשע המערער - חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, לפי סעיף 333 לחוק העונשין ביחד עם סעיף 335(א)(1) לחוק - הינה עבירת אלימות חמורה שהעונש המירבי הקבוע בצידה הינו 14 שנות מאסר בפועל. בפסיקת בית משפט זה ניכרת בשנים האחרונות מגמה ברורה של החמרה בענישה בעבירות אלימות באופן כללי ובעבירת החבלה החמורה בנסיבות מחמירות באופן ספציפי. בית משפט זה ציין לא אחת כי יש להילחם בנגע האלימות שפשט בארצנו וכי תרומתו של בית המשפט למלחמה זו הינה בהטלת עונשים מרתיעים ומשמעותיים שישקפו מסר מרתיע לעבריינים ולחברה כולה. לפיכך נקבע כי ככלל ענישה זו צריכה לכלול רכיב משמעותי של מאסר בפועל מאחורי סורג ובריח [ראו למשל: ע"פ 5153/13 פלוני נ' מדינת ישראל (13.1.2014) (להלן: עניין פלוני); ע"פ 6971/13 עמרן נ' מדינת ישראל (23.9.2014) (להלן: עניין עמרן); ע"פ 4061/12 בדארנה נ' מדינת ישראל (4.9.2012)]. מעין בפסיקת בית משפט זה בשנים האחרונות עולה כי קשת הענישה בעבירות אלימות, הנעשות תוך שימוש בנשק קר, היא רחבה ומגוונת, אך היא כוללת ברוב המקרים עונשי מאסר בפועל שנעים בין 18 ל-24 חודשי מאסר בפועל, ככל שהנאשם הודה במסגרת הסדר טיעון (ההדגשה אינה במקור - ג.ק.). [להרחבה ראו סקירת הפסיקה בפסקאות 11-12 בעניין פלוני], ואף עונשי מאסר בפועל המגיעים לארבע שנות מאסר בפועל במקרים חמורים במיוחד. עם זאת, כבכל תחום במשפט הפלילי ניתן למצוא גם מקרים שבהם הענישה חורגת מהאמור לעיל - בין אם לחומרה ובין אם לקולא - בשים לב לנסיבות הספציפיות של כל מקרה ומקרה. דוגמא מובהקת של ענישה מחמירה יותר, בשים לב לנסיבותיו החמורות של אותו מקרה, ניתן למצוא בעניין עמרן, שבו הושתו על שלושת הנאשמים עונשים שנעו בין 34 ל-43 חודשי מאסר בפועל. מנגד, ניתן למצוא גם מקרים שבהם הושתו עונשים קלים יותר בעבירות אלימות שבוצעו בנסיבות דומות למקרה דן, לרבות עונשי מאסר בני שישה חודשים לריצוי בדרך של עבודות שירות [ראו למשל: ע"פ 5794/13 מדינת ישראל נ' שיכה (2.4.2014); ע"פ 5641/09 מדינת ישראל נ' ברזינסקי (22.3.2010); ע"פ 10676/07 אביטאן נ' מדינת ישראל (18.9.2008)]."

17. אמנם הפסיקה העניפה שהגיש הסנגור, כוללת עונשים קלים של עבודות שירות או שירות לתועלת הציבור, אולם מקרים אלו כוללים נסיבות קולה שאינן רלבנטיות לעניינו של הנאשם כאן: מעידה חד פעמית והיעדר עבר פלילי, יחד עם המלצת שירות המבחן לעונש מאסר לריצוי בעבודות שירות (ע"פ 5794/14 מדינת ישראל נ' שיכה, 2.4.14); היעדר עבר פלילי, שיהוי בהגשת כתב האישום, קצב ניהול ההליכים, קיומם של מחדלי חקירה (ע"פ 1053/13 הייכל נ' מדינת ישראל, 23.6.13); עינוי דין בשל הגשת כתב אישום בחלוף שנים ממועד העבירה, תסקיר חיובי והיעדר עבר פלילי (ת"פ (מח' חי') 31521-11-12 מדינת ישראל נ' פאדל, 19.2.15).

18. לאור העובדה כי בנסיבות המקרה כאן הפרת הצו השיפוטי על ידי הנאשם קשורה לעבירת החבלה החמורה ונספחת אליה, לא מצאתי מקום לבחון את מדיניות הענישה העצמאית בגינה. אולם עצם ביצוע העבירה יובא בחשבון בקביעת מתחם הענישה הכולל.

19. נסיבה נוספת ובעלת חשיבות בקביעת מתחם העונש הראוי נוגעת לאבחון של הנאשם כבר בשנת 2003 כמי שמתפקד ברמת פיגור קל. בשנת 2009 אובחן כמי שתפקודו הקוגניטיבי מצוי בפרק משמעותי מיכולותיו הביצועיות. מקומם של פרטים אלו נפקד מתסקיר שירות המבחן שהונח בפני אולם הם עולים בבירור ובפירוט מגזר הדין של בית המשפט לנוער בעניינו של הנאשם, שהוגש על ידי המאשימה (עמ' 9 לגזר הדין) ולא ניתן להתעלם מהם ומהשלכותיהם על קביעת מתחם העונש הראוי בעניינו של הנאשם. נסיבה זו משליכה גם על המשמעות והמשקל שיש לייחס להפרה המיידית של הצו שאסר על הנאשם להתקרב לאחיו, מיד לאחר שחרורו.

20. בהינתן מכלול שיקולים אלו, כאשר מחד גיסא ולחומרה ניצבים חומרת העבירה, הנזק הפוטנציאלי לנוכח מיקום הדקירה, סכין שחדרה לחדר הימני בלב עם טמפונדה שגרמה לחור בגודל של 1 ס"מ, עצם השימוש בסכין במהלך ויכוח במסגרת המשפחה ומאידך גיסא ולקולה, עומדים כושרו הקוגניטיבי של הנאשם כפי שאובחן בעבר, האלימות שנקט המתלונן כלפיו במהלך האירוע ומידת הנזק שנגרם בפועל - יש לתת ביטוי לנסיבות אלו במתחם העונש ההולם במקרה זה והוא יעמוד על עונש מאסר הנע בין 18 לבין 36 חודשי מאסר.

גזירת העונש בתוך המתחם

21. הנאשם הינו בגיר צעיר, כעת בן 20 שנה, ביצע את העבירה בגיל 19 שנה. אין ספק כי עונש מאסר משמעותי יפגע בו ובמשפחתו, השרויים באבל כבד לנוכח מותו של אבי המשפחה לפני זמן קצר. כעולה מן התסקיר, הנאשם, צעיר הבנים במשפחה, היה קרוב מאוד לאביו וברור הקושי הכרוך בהרחקה מהסביבה המשפחתית דווקא בשעה קשה זו, הן לו והן למשפחתו.

22. הנאשם לקח אחריות על מעשיו, הודה והביע חרטה. מתסקיר שירות המבחן עולה כי הנאשם לקח אחריות חלקית בלבד משהכחיש, כי החזיק בסכין וטען, כי זו היתה מונחת על שולחן בחצר הבית. בנוסף, יש לציין כי הודאת הנאשם באה לאחר שנשמעו חלק מעדי המאשימה, ובכללם, המתלונן ובני משפחה נוספים של הנאשם, כך שהחיסכון בזמן שיפוטי היה חלקי בלבד.

23. נסיבות חייו המורכבות של הנאשם מפורטות בתסקיר. על דרך הקיצור, אציין את ההתמודדות הקשה עם בעיות של חוסר שייכות וזהות על רקע מאפיינים משפחתיים וחברתיים, קשיי הסתגלות, תנאי עזובה פיזית ורגשית, מצוקה כלכלית, נשירתו מלימודים ושימוש בסמים. לכך יש להוסיף, כאמור את אבחון על גבול הפיגור, כעולה מגזר הדין של בית המשפט לנוער (ראה פסקה שנייה עמ' 9 ופסקה ראשונה עמ' 10).

24. עברו פלילי מגיל צעיר מאוד - בהיותו קטין בן 16 שנים - בגין עבירות אלימות והפרת הוראה חוקית - דומות לאלו שבהן הורשע כאן - והעובדה כי כבר בגיל צעיר זה נדון הנאשם לעונש מאסר בפועל. העבירות בהן הורשע בבית המשפט לנוער, גם הן משקפות אלימות קשה ופוגענית שנוקט בה הנאשם בעת תסכול. כאז כן עתה, במהלך ויכוח בסביבתו הקרובה פנה הנאשם לשימוש באלימות כלפי הסובבים אותו, אף כלפי בני משפחתו. לכך יש לצרף את הערכת שירות המבחן, כי קיים סיכון גבוה

להישנות התנהגות אלימה בדרגת חומרה קשה.

25. הנאשם ביצע את העבירות בשעה שעונש של מאסר מותנה תלוי ועומד נגדו, כמו גם התחייבות כספית בסכום לא מבוטל מבחינתו. אמצעי הרתעה אלו לא הועילו. יחד עם זאת, אבחון הקוגניטיבי של הנאשם משליך על מידת החומרה שיש לייחס לכך. מטעם זה, יש מקום להפעיל את עונש המאסר המותנה העומד נגד הנאשם בחפיפה חלקית לעונש המאסר שיוטל עליו כאן.

26. כך גם, בנסיבות הכלכליות-משפחתיות הקיימות, כפי שעלו מהתסקיר, לא מצאתי לנכון להטיל על הנאשם קנס.

27. לאור האמור לעיל אני מטיל על הנאשם את העונשים הבאים:

א. 26 חודשי מאסר לריצוי בפועל בניכוי ימי מעצרו מיום 11.2.15 עד 18.2.15 וכן מיום 23.2.15 עד היום.

ב. 8 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא כי במשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג פשע.

ג. 4 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא כי במשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר לא יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג עוון.

ד. אני מפעיל את עונש המאסר המותנה בן 8 חודשים שהוטל על הנאשם בת"פ (שלום נוער ת"א) 53894-02-12 כך ש-4 חודשים מתוכו ירצו בחופף למאסרו כאן ו-4 חודשים ירצו במצטבר. בסך הכל ירצה הנאשם 30 חודשי מאסר בניכוי ימי מעצרו.

ה. אני מפעיל את ההתחייבות הכספית בסך 4,000 ש"ח עליה חתם הנאשם בת"פ (שלום נוער ת"א) 53894-02-12.

הודעה זכות ערעור לבית המשפט העליון תוך 45 יום

ניתנה והודעה היום ז' שבט תשע"ו, 17/01/2016 במעמד הנוכחים.

ג'ורג' קרא , שופט, סגן נשיאה